

[Finansministeren]

beregnet på grundlag af et uændret forbrug, faktisk bliver mindre, når efterspørgslen begrænses, når forbruget går ned, for det er jo meningen med afgiftsforhøjelserne; meningen er, at energiafgifterne skal begrænse energiforbruget. Jeg vil gerne yderligere påpege, at hvis det faktiske provenu af afgiftsforhøjelserne skulle blive endnu mindre end 2,7 mia kr., er det ensbetydende med en større forbrugsnedgang og dermed en større positiv effekt på betalingsbalancen end forudsat.

Flere ordførere gjorde også nogle bemærkninger om de kommunale besparelser, og hr. Jørgen Jensen og hr. Tyroll opregnede en lang række områder, hvor de påstod der ville blive foretaget nedskæringer. Hertil vil jeg for det første gerne sige, at der ikke er tale om nedskæringer; der er tværtimod tale om, at de kommunale udgifter fortsat vil stige. Men vi vil tilstræbe, at stigningen kun bliver ca. halvt så stor som den, kommunerne foreløbig har budgetteret med.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at vi først nu skal til at drøfte med kommunerne, på hvilke områder udgiftsstigningen skal begrænses, og derfor er hr. Tyrolls og hr. Jørgen Jensens udtalelser om, hvor det skal ske, på nuværende tidspunkt de rene gætterier.

Det tredje, jeg gerne vil sige, er, at hensigten er, at begrænsningen i udgiftsstigningerne skal medføre en mindre stigning i de kommunale skatter end den, der ellers ville blive tale om. Det siger jeg én gang til, fordi hr. Jørgen Jensen og hr. Tyroll jo ganske forbiser, at hvis man lod de kommunale udgifter stige med 7 pct. i faste priser, ville det medføre en stigning i den kommunale skatteudskrivning med 2 procentpoint, hvilket på afgørende måde ville begrænse udviklingen i lønmodtagernes realløn efter skat. Det er det, der er årsag til ønsket om en halvering af de kommunale udgiftsstigninger, og derfor tager hr. Tyroll ganske fejl, og det er ganske urigtigt, når hr. Tyroll påstår, at regeringen ønsker disse begrænsninger i udgiftsstigningerne af hensyn til betalingsbalancen. Vi har sagt lige det modsatte. Vi har sagt, det ikke vil virke på betalingsbalancen, for vi forudsætter, at begrænsningen i de kommunale udgiftsstigninger modsvares af en tilsvarende mindre stigning i den kommunale skatteudskrivning.

Hertil kommer – og den tilføjelse vil jeg gerne gøre – at hvis man lod de offentlige udgifter stige langt stærkere end stigningen i nationalproduktet, så ville vi i løbet af ganske få år stå i den situation, at det ikke længere var nok at begrænse udgiftsstigningen, men at vi så måtte til at skære direkte ned i de offentlige ydelser, som befolkningen i mellemtiden havde vænnet sig til. Det er den situation, vi ikke ønsker at bringe os i. Når vi ser, hvor vanskeligt det er blot at begrænse en udgiftsstigning, hvor meget vanskeligere ville det så ikke være at foretage egentlige nedskæringer?

Jeg vil gerne sige til hr. Jørgen Jensen, at det gælder både for en kapitalistisk og for en delvis kapitalistisk økonomi som den danske, men det gælder jo også for en kommunistisk økonomi, at man ikke i det lange løb kan fordele mere, end man producerer. Det, vi ønsker, er en fortsat, men økonomisk holdbar videreudvikling af velfærdssamfundet.

Hr. Ole Vig Jensen gav udtryk for nogle synspunkter ligeledes om de kommunale besparelser. Jeg kan over for hr. Ole Vig Jensen bekræfte, at regeringen ønsker at få et samarbejde med kommunerne om en bedre tilrettelæggelse af udgiftspolitikken i hvert fald på mellemlang sigt for hele den offentlige sektor; formen for dette samarbejde skal vi drøfte nærmere med kommunerne i slutningen af denne måned. Jeg er enig i, at et samarbejde er helt nødvendigt, hvis vi skal nå det udgiftspolitiske mål, som regeringen har stillet op, for der er ikke nogen tvivl om, at en væsentlig del af de kommunale udgiftsstigninger skyldes krav af forskellig art, som staten har stillet til kommunerne.

Udenrigsministeren (Christophersen):

Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger til de indlæg, der er kommet frem i dag, og jeg vil koncentrere mig om et bestemt emne, nemlig den noget specielle opfattelse af hele energiproblemet, som nogle af ordførerne har givet udtryk for, den tankegang, at der i virkeligheden ikke er noget olieforsyningsproblem eller i værste fald kun et kortvarigt problem, og derfor kan det klares ved hjælp af midlertidige rationeringsordninger, midlertidige begrænsninger i udlevering af olie osv. Det var sådan, jeg måtte opfatte baggrunden for hr. Poul Schlüters forslag om at erstatte